

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: Kaveh Puid

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 343/2003⁽¹⁾, zgodnie z którym każde państwo członkowskie może rozpatrzyć wniosek o udzielenie azylu wniesiony do niego przez obywatela państwa trzeciego, nawet jeżeli na podstawie art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia za takie rozpatrzenie odpowiedzialne jest inne państwo członkowskie („odpowiedzialnym państwem członkowskim”) („prawo do przejścia odpowiedzialności”), należy interpretować w ten sposób, że obowiązek skorzystania przez państwo członkowskie z uprawnienia przyznanego przez ten przepis w interesie osoby ubiegającej się o azyl może wynikać również z przyczyn, które nie są bezpośrednio związane z osobą samego ubiegającego się o azyl lub z innymi szczególnymi okolicznościami indywidualnego przypadku, lecz mają swe źródło w panującej w odpowiedzialnym państwie członkowskim sytuacji, która może zagrażać podstawowym prawom osób ubiegających się o azyl, przysługującym im na mocy Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)?

2) W przypadku gdyby na pytanie pierwsze należało udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy sytuacja, w której odpowiedzialne państwo członkowskie od dłuższego czasu i w sposób wyraźny nie spełnia jednego lub więcej z wymogów określonych w dyrektywie Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18) i w dyrektywie Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13), stanowi właściwą podstawę do objęcia państwa członkowskiego obowiązkiem skorzystania z uprawnienia do przejścia odpowiedzialności z powodu sytuacji panującej w odpowiedzialnym państwie członkowskim w celu zapewnienia poszanowania praw podstawowych przewidzianych w art. 3 ust. 1, art. 4, art. 18, art. 19 ust. 2 i art. 47 karty?

3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej:

Czy na państwie członkowskim ciąży obowiązek skorzystania z uprawnienia przyznanego w art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 343/2003 w świetle wymienionych powyżej gwarancji ustanowionych w karcie tak czy inaczej wówczas, gdy w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieją szczególnie poważne nieprawidłowości, które istotnie podważają gwarancje procesowe osób ubiegających się o azyl lub mogą stanowić zagrożenie dla egzystencji lub fizycznej integralności osób ubiegających się o azyl, które zostaną przekazane?

4) W przypadku udzielenia na pytania drugie lub trzecie odpowiedzi twierdzącej:

Czy zobowiązanie państwa członkowskiego do skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 rodzi po stronie osoby ubiegającej się

o azyl możliwe do dochodzenia na drodze prawnej prawo podmiotowe do domagania się przejścia przez to państwo członkowskie odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 7 stycznia 2011 r. — Waypoint Aviation SA przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances

(Sprawa C-9/11)

(2011/C 95/06)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Waypoint Aviation SA

Strona pozwana: Państwo belgijskie — SPF Finances

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 49 traktatu WE stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego takiego jak art. 29 pkt 2) lit. d) ustawy z dnia 11 kwietnia 1983 r. z tego względu, że:

z jednej strony przepis ten umożliwia przyznanie prawa zaliczenia na poczet podatku fikcyjnej zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych beneficjentom przychodów w zakresie wierzytelności lub pożyczek udzielonych centrum koordynacyjnemu w rozumieniu arrêté royal nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie tworzenia centrów koordynacyjnych, gdy spółka, która korzysta ze środków pożyczonych przez centrum koordynacyjne lub za jego pośrednictwem w celu nabycia dobra materialnego, którego używa ona w Belgii do prowadzenia swej działalności zawodowej, powierza prawo jego używania spółce, która należy do tej samej grupy spółek i która ma siedzibę w Belgii, podczas gdy z drugiej strony przepis ten nie umożliwia przyznania prawa zaliczenia na poczet podatku, gdy ta sama spółka powierza prawo używania tego samego dobra materialnego spółce, która również należy do tej samej grupy spółek, lecz ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż Belgia?

2) Czy artykuł 10 traktatu WE w związku z art. 49 traktatu WE należy rozumieć jako zakazujący dokonania takiej wykładni przepisu takiego jak art. 29 pkt 2) lit. d) ustawy

z dnia 11 kwietnia 1983 r., która uzależnia przyznanie prawa zaliczenia na poczet podatku fikcyjnej zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych beneficjentom przychodów w zakresie wierzytelności lub pożyczek udzielonych centrum koordynacyjnemu w rozumieniu *arrêté royal* nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie tworzenia centrów koordynacyjnych od spełnienia warunku, że prawo używania dobra materialnego finansowanego za pomocą owych wierzytelności lub pożyczek nie zostanie przyznane członkowi grupy mającemu siedzibę w innym państwie przez żadną spółkę należącą do grupy, a nie tylko przez spółkę, która nabywa dobro materialne dzięki temu finansowaniu i która używa go w Belgii do prowadzenia swej działalności zawodowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 stycznia 2011 r. — Air France przeciwko Heinz-Gerke Folkerts i Luz-Tereza Folkerts

(Sprawa C-11/11)

(2011/C 95/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Air France.

Strona pozwana: Heinz-Gerke Folkerts i Luz-Tereza Folkerts

Pytania prejudycjalne

1) Czy pasażer ma prawo do odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾, gdy opóźnienie odlotu nie osiąga limitów czasowych określonych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia, ale przylot do ostatniego miejsca docelowego następuje nie wcześniej niż trzy godziny po planowym czasie przylotu?

Na wypadek, gdyby na pytanie pierwsze należało udzielić odpowiedzi przeczącej:

2) Czy dla kwestii zaistnienia opóźnienia w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia, w przypadku lotu składającego się z wielu lotów transferowych, decydujące są poszczególne loty transferowe, czy też odległość do ostatniego miejsca docelowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Guimarães (Portugalia) w dniu 11 stycznia 2011 r. — Maria das Dores Meira da Silva przeciwko Zurich — Companhia de Seguros SA

(Sprawa C-13/11)

(2011/C 95/08)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal da Relação de Guimarães.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria das Dores Meira da Silva.

Strona pozwana: Zurich — Companhia de Seguros SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w wypadku drogowym, w którym uczestniczyli pojazd samochodowy i pieszy, który przechodził na drugą stronę ulicy, i w którym to wypadku pieszy doznał uszkodzenia ciała i odniósł szkodę materialną, należy uznać, że wyłączenie odszkodowania za takie szkody wówczas, gdy zdarzenie powodujące te szkody wynikało z zachowania pieszego, na podstawie art. 505 i 570 portugalskiego Código Civil, jest sprzeczne z prawem wspólnotowym, a w szczególności z art. 3 ust. 1 pierwszej dyrektywy (72/166/EWG)⁽¹⁾, art. 2 ust. 1 drugiej dyrektywy (84/5/EWG)⁽²⁾ oraz art. 1 a trzeciej dyrektywy (90/232/EWG)⁽³⁾, wprowadzonym przez art. 4 piątej dyrektywy (2005/14/WE)⁽⁴⁾ (wszystkie dyrektywy dotyczące ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdów samochodowych), z uwagi na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w zakresie okoliczności, w jakich może zostać wyłączone odszkodowanie za obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za ruch pojazdów samochodowych?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, to znaczy, jeżeli takie wyłączenie odszkodowania byłoby sprzeczne z prawem wspólnotowym, to czy jest zgodna z ww. dyrektywami wspólnotowymi, wykładnia rzeczonych przepisów portugalskiego prawa cywilnego, zgodnie z którą dochodzi do ograniczenia lub obniżenia owego odszkodowania z uwzględnieniem winy pieszego, z jednej strony, oraz ryzyka związanego z pojazdem samochodowym, z drugiej strony, w przytoczonym wypadku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (pierwsza dyrektywa) (Dz.U. L 103, s. 1).

⁽²⁾ Druga dyrektywa Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. L 8, s. 17).

⁽³⁾ Trzecia dyrektywa Rady 2000/26/WE z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. zmieniająca dyrektywy Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 149, s. 14).